

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.121/2025/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Hüttl Tivadar ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (cím, eljáró: dr. Kovács Loránd ügyvéd) által képviselt alperes neve (cím) alperessel szemben sajtó-helyreigazítás iránti perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.086/2025/4. számú ítélete ellen az alperes 6. sorszáma alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét egyben az alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét is elutasítónak tekinti; a nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi a gazdasági társaság (cím), hogy fizessen meg a felperesnek 15 (tizenöt) napon belül az általános forgalmi adót is tartalmazó 190 500 (százkilencvenezer-ötszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint a Magyar Állam javára 25 400 (huszonötezer-négyszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az elsőfokú eljárási és a fellebbezési illetéket – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára – legkésőbb ezen ítélet meghozatalának keltétől számított 60 (hatvan) napon belül kell megfizetni. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A 202.. napján az alperes által szerkesztett <https://www.....hu> internetes oldalon megjelent „CIKK CÍME” című újságcikk – többek között – a felperes által kiadott ...1....hu internetes sajtóterméket érintően azt a közlést tette, mely szerint: „KÖZLÉS SZÖVEGE1”

[2] A pert megelőzően a felperes 2025. január 10-én eredménytelenül fordult sajtó-helyreigazítás iránti közlemény közzététele céljából az alpereshez.

[3] A helyreigazításra irányadó törvényes határidő elteltét követően a felperes a 2025. január 22. napján előterjesztett keresetlevelében kérte kötelezni az alperest az általa megjelölt tartalmú helyreigazító közlemény közzétételére; a csatolt megbízási szerződés és költségjegyzék alapján 25 000 forint + áfa óradíj alapján a pert megelőző eljárásban 4 munkaóra és a peres eljárásban 10 munkaóra összesen 350 000 forint + áfa elsőfokú perköltség iránti kérelme is volt.

[4] A per folyamatban léte alatt, 2025. január 30-án az alperes önkéntesen eleget tett helyreigazítási kötelezettségének. Az alperes írásbeli ellenkérelmében erre tekintettel kérte az eljárás megszüntetését. A felperes a per 2025. február 3-i tárgyalásán elismerte a helyreigazító közlemény közzétételét és keresetét a perköltségre leszállította. Előadta, hogy az írásbeli ellenkérelmet nem kapta meg az alperestől.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest kiadó gazdasági társaság-t, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 350 000 forint + 27 % áfa, összesen 444 500 forint perköltséget, továbbá az államnak 3 600 forint kereseti illetéket.

[6] Az ítélet indokolása szerint az alperes a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 497. §-a (3) bekezdésének megsértésével terjesztette elő írásbeli ellenkérelmét, mert azt nem küldte meg a felperesnek, a megküldés tényét sem igazolta, tehát az hatálytannak minősült, úgy kellett tekinteni, mintha azt elő sem terjesztette volna, amelynek a Pp. 497. §-ának (4) bekezdése alapján az a következménye, hogy a keresetet nem vitatottnak kell tekinteni, és a bíróság a perfelvétel lezárását követően ítélettel marasztalja az alperest, kivéve, ha az eljárás megszüntetésének van helye. Az eljárás megszüntetésének nem volt helye; a helyreigazító közleménynek a jogszabályban meghatározott határidőn túli, a kereset benyújtását követő közzététele még nem teszi alaptalanná a keresetet, de az az eljárás megszüntetésének sem lehet indoka, ugyanis nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely erre az esetre az eljárás megszüntetését írná elő.

[7] Mindezek alapján a felperes módosított keresetének helyt adott, és az ekként teljes mértékben pernyertesnek tekintett felperes javára marasztalta az alperes által szerkesztett sajtótermékért felelősséget viselő kiadót a perköltség megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a csatolt megbízási szerződés szerint kikötött ügyvédi munkadíjban határozta meg; amelyet a kifejtett ügyvédi tevékenységre, a tárgyaláson történt megjelenésre tekintettel nem tartott eltúlzottnak, annak mérséklésére a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletében foglaltakat is figyelembe véve nem látott indokot. A Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján kötelezte az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 58. §-a (1) bekezdésének ac) pontja alapján mérsékelt illeték megfizetésére.

[8] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte az elsőfokú ítélet részben megváltoztatását, a perköltség 100 000 forint + áfa összegre leszállítását.

[9] Előadta, hogy a perköltség összege – a Kúria az elsőfokú ítéletben is hivatkozott precedensképes határozatában írt szempontok figyelembevételével – jelentősen eltúlzott. Kiemelte: a perben mint közjogi jogviszonyban fizetendő perköltség nem azonos a magánjogi jogviszonyban felmerült költséggel, az a bíróság által mérsékelhető, amelyet indokolni kell. A bíróság tehát nem annak a költségnek a megfizetésére kötelezi a másik felet, ami a fél magánjogi jogviszonyában felmerült, hanem az azzal (esetleg) megegyező összegű perköltség megfizetésére. A felperes ugyanazt a helyreigazítási kérelmet nyújtotta be párhuzamosan több, mint 20 sajtócikket érintően, lényegében csak a kérelmeinek és a kereseteinek a fejrészeit cserélgette. Az ügyvédi munka megoszlik az egyes sajtóhelyreigazítási eljárások között és a kereset adott perre egyediesítése már kisebb időráfordítást igényel. A bírói gyakorlat is figyelembe veszi azt, hogy a hasonló perekben rutinos jogi képviselőknek jóval kevesebb időráfordítás szükséges feladatuk ellátására. Felvetette azt is, hogy a felperes nem fizetett ügyvédi munkadíjat a felperesi jogi képviselőnek, a perköltségnek azonban a fél tényleges kiadása, ráfordítása minősülhet. A sajtószerző túlzott mértékű perköltség fizetésére kötelezése veszélyezteti annak működését, alkotmányos rendeltetésének betöltését, valamint az olvasók megfelelő tájékoztatását. A sajtó

nem vitásan alkotmányos feladatát teljesíti azzal, hogy a társadalom egésze szempontjából lényeges kérdésekben tájékoztatást ad az olvasók széles rétege számára. A sajtó szerepe nem megkerülhető a közgondolkodás alakításában, a társadalom tudatosságának elősegítésében, ezen szerepének betöltését azonban az eltűzött perköltség nagymértékben megnehezíti.

[10] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta: a felperes a keresetlevélben külön kereseti kérelemként megszövegezve, megbízási szerződéssel igazoltan és perköltségjegyzékkel felszámítottan kérte a perköltség megtérítését. Az alperes ezzel összefüggésben sem ténybeli indokokat, sem jogi érvelést nem adott elő az elsőfokú eljárásban. Az alperesi fellebbezés lényegében egy utólagos ellenkérelemnek tekinthető, amely a sajtó-helyreigazítási per szabályai értelmében nem megengedett. Az alperes a fellebbezésben nem pótolhatja az elsőfokú eljárásban a bíróság szabályszerű felhívása után elmulasztott nyilatkozat megtételét. A fellebbezés a kereseti kérelem egy pontját vitatja és ilyen tartalmú nyilatkozatot a Pp. által előírt határidőben nem nyújtott be, holott ismert volt előtte a felperesi perköltség igény.

[11] Mindezen felül is indokolatlan az elsőfokú perköltség mérséklése. A megbízási szerződésben kikötött óradíj jóval a piaci átlag alatt van. A bírói gyakorlat évek óta a 40 000 forintos óradíjat is elfogadja. Kétségtelen, hogy a felperes valóban több sajtószervnek küldött helyreigazítást, de azok jelentős része – szemben az alperessel – helyt adott a kérelemnek a törvényben előírt határidőben. Az alperes jogsértő magatartásának hátrányos következményeit más sajtószervek jogkövető magatartása nem befolyásolhatja. A felperesi jogi képviselő a jelen ügyben a megelőző eljárás során is ellátta a képviselőt, a keresetet perfelvételre alkalmasan – részletes tényállási és jogi érveléssel ellátva – nyújtotta be, annak terjedelmes mellékleteit hiánytalanul csatolta, továbbá a székhelyén kívüli tárgyaláson szabályszerűen megjelent. Pusztán a perbíróságon történő megjelenés 4 órát vett igénybe a tömegközlekedést használó jogi képviselő számára.

[12] Megalapozatlannak találta azt az alperesi felvetést, hogy csak a ténylegesen megfizetett perköltség megtérítését lehet igényelni, amely ellentétes a gyakorlattal és a jogszabályi rendelkezésekkel. A sajtószabadsággal kapcsolatos érvek vonatkozásában pedig kiemelte, hogy a sajtószabadság nem terjed ki valótlán tényállítások nyilvános közzétételére.

[13] Az ítéltábla észlelte, hogy bár az ítélet indokolásából egyértelműen megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság alaptalannak találta az alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét, erről sem az eljárás folyamán, sem az ítéletben formálisan nem rendelkezett, ezért az ítéletet tartalmából következően egyben az alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét is elutasítónak tekintette; fellebbezés hiányában a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése értelmében nem érintette az elsőfokú ítéletnek az alperest 100 000 forint + áfa elsőfokú perköltségben marasztaló rendelkezését, míg a fellebbezést a következők szerint megalapozatlannak találta.

[14] Mindenekelőtt abban nem értett egyet az ítéltábla a felperes fellebbezési ellenkérelemben kifejtett érveivel, hogy azért, mert a keresetlevélben kérte a perköltség megtérítését és erre az elsőfokú eljárásban nem tett nyilatkozatot, ezt már az alperes a fellebbezésében ne tehetné meg, az meg nem engedett utólagos ellenkérelemnek minősülne. Az ugyan kétségtelen, hogy az elsőfokú eljárás során elmulasztott ellenkérelem pótlására a

fellebbezési eljárásban nincs eljárásjogi lehetőség és ellenkérelem előterjesztése hiányában a félnek nincs eljárásjogi lehetősége arra sem, hogy az ellenkérelem-változtatás – fellebbezési eljárásban biztosított kivételes – lehetőségével éljen (ekként: BDT2023. 4718). A Pp. 179. §-ának (1) bekezdéséből és a 199. §-ának (1)-(5) bekezdéséből következően az írásbeli ellenkérelem azonban a keresetre adott válasz, amely az alperes az eljárás megszüntetésére irányuló alaki és / vagy a kereset (részbeni) elutasítására irányuló érdemi védekezését tartalmazza; utóbbi esetben a keresetlevél érdemi részében előadottakra vonatkozó vitató és cáfoló nyilatkozatokat kell feltüntetni. A Pp. 170. §-ának (2) bekezdése szerint a keresetlevél érdemi részében fel kell tüntetni a bíróság döntésére irányuló határozott kereseti kérelmet, az érvényesíteni kívánt jogot a jogalap megjelölése útján, az érvényesíteni kívánt jogot és a kereseti kérelmet megalapozó tényeket, az érvényesíteni kívánt jog, a tényállítás és a kereseti kérelem közötti összefüggés levezetésére vonatkozó jogi érvelést, és a tényállításokat alátámasztó és rendelkezésre álló bizonyítékokat, bizonyítási indítványokat a törvényben meghatározott módon. Mindebből egyértelműen következik, hogy a marasztalásra vagy megállapításra vagy jogalakításra irányuló, a bíróság döntése iránti kereset mellett nem önállóan érvényesített perköltség igény nem a kereset része. A perköltségről ugyan a bíróság a fél kérelmére határoz, azonban a határozott kereseti kérelem fogalmába csak a perrel érvényesített anyagi jogi jogosultság alapján támasztott igény tartozik. Ha az alperes az ellenkérelmében külön nem nyilatkozik a felszámított perköltségről, az nem akadályozza annak, hogy az elsőfokú ítéletben terhére meghatározott perköltség viselését vagy összegét vitassa, hiszen ellenkérelem hiányában arra nem vonatkozhat a Pp. 373. §-a (1) bekezdésében írt ellenkérelem-változtatási tilalom. A fellebbezés tehát korlátlanul vitathatta az elsőfokú bíróság által megítélt perköltséget, azzal az ítéltáblának érdemben foglalkoznia kellett.

[15] Arra helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a perben mint közjogi jogviszonyban fizetendő perköltség nem feltétlenül azonos a magánjogi jogviszonyban felmerült költséggel, hiszen az a bíróság által mérsékelhető, amelyet ugyanakkor indokolni kell. A Pp. 80. §-a a perköltség fogalmát úgy határozza meg, hogy az a félnél – a perben vagy azt megelőzően – a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült minden költség, ideértve a bíróság előtt történő megjelenéssel szükségképpen felmerült keresetkiesést is. A perköltség viselése tekintetében a perrendi szabályok a kártérítés analógiájaként a kiegyenlítés elvéből következő áthárításból indulnak ki. Ennek alapja az, hogy a perköltség megtérítése iránti igény egy olyan kötelmi jogviszonyból fakad, amely azáltal jön létre, hogy az igényérvényesítés folytán a félnek olyan költségei keletkeznek, amelyek az ellenfél jogellenes magatartása (az anyagi jogi kötelezettség megszegése, illetve alaptalan igényérvényesítés vagy védekezés) hiányában nem merültek volna fel. A felek közötti magánjogi jogviszonyból eredő anyagi jogi jogosultság peres, azaz közjogi érvényesítése esetén is magánjogi jellegű marad, amely felett megmarad a fél a Pp. 2. §-ának (1) bekezdése szerinti anyagi jogi rendelkezési joga, ugyanakkor a felek az eljárási jogokat a Pp.-ben és az egyéb eljárási jogszabályokban előírt módon gyakorolhatják. Márpedig az ügy elsőfokú eljárási szakaszában még alkalmazandó Ükr. 2. §-a (2) bekezdésének eljárási szabálya a kikötött ügyvédi munkadíj perköltségként felszámítása esetére lehetővé teszi annak kivételes mérsékelhetőségét, ennyiben valóban nem érvényesül a kártérítés elve.

[16] A fentiekkel összhangban ugyanakkor éppen ezért, a közjogi szabályozásból eredően alaptalan az a fellebbezési hivatkozás, hogy mivel a felperes nem fizetett ügyvédi munkadíjat a jogi képviselőnek, az ténylegesen megvalósult kiadás hiányában perköltségnek nem minősülhet. Az Ükr. a költség felszámításánál felhívott 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja

úgy rendelkezik, hogy az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként a fél és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött – a készkiadások felszámítását rendező b) pont szóhasználatával szemben nem a megfizetett – munkadíj összegét számíthatja fel. Az ügyvédi munkadíj felszámításához annak a fél és az ügyvéd közötti szerződésben kikötése – ezáltal a fél által szerződésben annak megfizetésére kötelezettség vállalása – elegendő, annak tényleges kifizetése és igazolása nem jogszabályi elvárás.

[17] Nem osztotta viszont az ítéltábla azt a fellebbezési érvet, hogy a perköltség összegét az elsőfokú bíróság túlzott mértékben határozta volna meg.

[18] A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. §-ában és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 495.-501. §-ában szabályozott sajtó-helyreigazítás a polgári jog különleges személyiségvédelmi eszköze. A lényege, hogy amennyiben valakiről meghatározott sajtótermékben (médiatartalomban) valótlan tényt állítanak, híresztelnek, való tényt hamis színben tüntetnek fel, a lehetőség szerinti legrövidebb időn belül igényt terjeszthet elő arra, hogy a sajtótermékben (médiatartalomban) olyan helyreigazító közlemény jelenjen meg, amelyből kitűnik, hogy a sérelmezett közlés mely tényállítása valótlan, megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, és ezzel szemben melyek a való tények. Amennyiben pedig a sajtószerv a helyreigazításra vonatkozó kötelezettségének nem tesz önként eleget, az érintett személy ugyancsak rövid időn belül egy csak szűk körű bizonyítási eljárást lehetővé tevő, soron kívüli polgári peres eljárásban szerezhethet érvényt a helyreigazítás iránti követelésének.

[19] Az elsőfokú bíróság helytállóan hívta fel a Pp. 497. §-ának (3) és (4) bekezdését, amely alapján a perben az alperes marasztalására – a fellebbezésben sem vitatottak szerint – a felperesnek megküldés elmaradása okán nem szabályszerűen előterjesztett írásbeli ellenkérelem hiányában akként került sor, hogy a felperes keresetét nem vitatottnak kellett tekinteni, azonban a kereset a perköltségre leszállítása folytán a Pp. 2. §-ának (2) bekezdése alapján a bíróság az alperes marasztalását csak a perköltségre határozhatta meg. Mindeztől függetlenül az esetleg hatályos ellenkérelem esetében is az állapítható meg, hogy az alperes a pert megelőzően a helyreigazítási kötelezettségét nem teljesítette, így a perre okot adott, a per során történt utólagos teljesítésre tekintettel a kereset leszállítása folytán a Pp. 85. §-ának (2) bekezdésére is figyelemmel a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése szerint egészében pervesztesnek tekinthető, azaz a perköltségben marasztalására azonosan kerülhetett sor, mintha utólagos teljesítés és a kereset leszállítása nélkül a bíróság az alperest a helyreigazítás közzétételére kötelezte volna.

[20] Az alperes terhére megállapított elsőfokú perköltség összege mindenben megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek.

[21] A fél a peres eljárásban a perköltség megtérítését – mely a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült – a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján annak felszámításával kérheti. Ez a perköltség magában foglalja a jogi képviselő közreműködésével felmerült kiadásokat, ami az Ükr. alapján érvényesíthető. Ez lehetséges a megbízási szerződésben kikötöttek alapján (2. §), vagy a pertárgyérték alapulvételével (3. §).

[22] A perbeli esetben a pernyertes felperes az ügyvédjével kötött óradíjon alapuló elszámolást tartalmazó szerződés szerint számította fel a perköltség összegét, és a bíróságnak is ebből kellett kiindulnia.

[23] Az Ükr. 2. §-ának (1) bekezdése nem határozza meg a felszámítható ügyvédi munkadíj mértékét, az egyértelműen szabad megállapodás tárgya. Ennek a szabad megállapodásnak azonban a 2. §-ának (2) bekezdése állít korlátot akkor, amikor feljogosítja a bíróságot – akkor is, ha az ellenérdekű fél azt nem vitatja – a kikötött ügyvédi munkadíj kivételes esetben történő mérséklésére. Ennek a rendelkezésnek a helyes értelmezése érdekében adott egyértelmű útmutatást a Kúria hivatkozott precedensértékű Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletében, amikor annak [41] bekezdésében rögzítette, hogy a szerződésben megállapított munkadíj bíróság általi mérséklése a szerződés tartalmának szabad meghatározása alapelvével szemben kivételes és ebből adódóan szűken értelmezendő. Az óradíj mértékére legfeljebb akkor terjedhet ki, ha a piaci viszonyokkal és a józan ésszel (Alaptörvény 28. cikk) nyilvánvalóan ellentétes, kirívóan eltúlzott mértékű.

[24] A felszámított perköltséget megalapozó ügyvédi munkaóradíj mértéke csak akkor mérsékelhető, ha az kirívóan, a piaci, gazdasági viszonyokkal nem magyarázhatóan oly mértékben magas, hogy az józan ésszel sem magyarázható. Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság érvelésével annyiban, hogy a kikötött és a felperesek által érvényesített 25 000 forint + áfa óradíj a jelenlegi ár- és értékviszonyok mellett, a piaci viszonyokkal és a józan ésszel nem ellentétesen kirívó mértékű, ekként nem eltúlzott. Az ítéltábla a bírói gyakorlat alapján hivatkozik a Győri Ítéltábla Mf.30.051/2020. számú határozatára, ahol 1 órára 22 500 forint ügyvédi munkadíjat tartottak elfogadhatónak, valamint a Fővárosi Ítéltábla Gf.40.043/2021/11. számú határozatára, amely megállapította, hogy a piaci viszonyok között nem eltúlzott a 30 000 forint + áfa ügyvédi munkadíj 1 órára.

[25] A pert megelőző eljárásra felszámított 4 munkaórát, a peres eljárásra felszámított 10 munkaórát, mind összesen 14 munkaórát a felperes megfelelően igazolta; annak időtartamát az ügyféllel konzultációra, a helyreigazítás iránti kérelem tartalmára, a keresetlevél összeállítására és benyújtására, a per iratainak tanulmányozására, a tárgyalásra utazásra és jelenlétre figyelemmel az ítéltábla is indokoltnak találta.

[26] Ez az óradíj, valamint az elszámolható munkaórák száma az alperesi érveléssel ellentétben akkor sem mérsékelhető, ha több hasonló, ugyanolyan jogi megítélésű, akár perindítás nélkül befejeződött, akár perré alakult sajtó-helyreigazítási eljárás van folyamatban ugyanazon vagy más bíróságokon, így ha lényegében azonos jogi indokolására hivatkozással nyújtja be a felperes a pert megelőző kérelmét, esetlegesen a keresetlevelét, és végez ehhez igazodó eljárási tevékenységeket. Nem lehet eltekinteni az ügyek egyedi sajátosságaitól, az eltérő alperesi védekezésektől és a nyilvánvalóan különböző határidők betartásától. A jogi képviselő az eljárás során az ügyfelek teljes körű perbeli és peren kívüli, az eljárással összefüggő képviseletére köteles. A képviselet szerződésszerű ellátásához nyilvánvalóan egyedileg kell időt fordítani a megbízó ügyféllel történő egyeztetésre, a releváns adatok összegyűjtésére, másfelől azok összevetésére, értékelésére, és az ellenérdekű fél védekezésére is tekintettel, mindezek alapján a szakmai álláspont kialakítására. A periratok alátámasztják, hogy az ügyvéd tényleges perbeli tevékenysége a megbízási szerződésben általa vállalt kötelezettségnek megfelelt, ügyfele jogi képviseletét az eljárási jognak megfelelően ellátta és

ehhez a tevékenységhez igazodó felszámított munkaórák valósak és indokoltak voltak. (Ezt az álláspontot képviselte – többek között – a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.363/2024/5. számú ítélete.)

[27] Nem foghat helyt az alperes a sajtó alkotmányos feladatának ellátása akadályoztatottságára hivatkozás. A perköltség a teljes kártérítés elvéből levezetett tisztán vagyoni jogkövetkezmény, amely ezáltal csak a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben felmerült kiadásokat és nem más szempontokat enged figyelembe venni. Megtérítésének alapja, hogy a pervesztes, így az alaptalanul perlekedő, vagy éppen az önkéntes jogkövetést mellőző fél a költségek tekintetében olyan – tehát sem nem rosszabb, sem nem jobb – helyzetbe kell, hogy hozza ellenfelét, mint ha a perre nem került volna sor. Az alperesnek akkor, amikor annak ellenére, hogy nem rendelkezett a közleményben előadottak valóságát azonnal igazoló bizonyítékokkal, a per előtt nem teljesítette a helyreigazítási kérelmet, számolnia kellett a perindítás, majd a pervesztesség kockázatával, így akár jelentős összegű perköltség fizetési kötelezettsége keletkezésével.

[28] Az elsőfokú perköltség mérséklésére mindezek alapján jogszabályi lehetőség nem volt, az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, azt a fellebbezett részében a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] Az alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért az Itv. 62. §-ának (1) bekezdés e) pontja alapján tárgyi illeték-feljegyzési jogos perben feljegyzett, az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése szerint a fellebbezésben önállóan vitatott perköltség összegére tekintettel 317 500 forint fellebbezett érték alapján meghatározott összegű fellebbezési illeték megfizetésére az ítéltábla a Pp. 499. §-ának (1) bekezdése és a 102. §-ának (1) bekezdése alapján a kiadót kötelezte a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdése által meghatározottak szerint.

[30] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése és 499. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte továbbá az ítéltábla a kiadót az alperes másodfokú pervesztességre tekintettel a felperes javára a fellebbezés előterjesztésének időpontja következtében a másodfokú eljárásban már alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet („új Ükr.”) 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján meghatározott, az irattanulmányozásra és a fellebbezési ellenkérelem előterjesztésére figyelemmel 6 munkaóra alapul vételével megfelelően igazolt és eltúlzottnak nem tekinthető felszámított 150 000 forint + áfa, összesen 190 500 forint ügyvédi munkadíj mint másodfokú perköltség megfizetésére.

Debrecen, 2025. április 10.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró